

χουσι τὴν ἄλφα σκιάς νά ποῦσι. Διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ τύπου. τοῦτου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,67.

1) Τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἄμισ. Κεραι. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Δὲν ξέρεῖ οὔτε τὸ ἄλφα ἢ οὔτε τὸ ἄλφα νά πῃ (ἐπὶ τοῦ ὅλως ἀγραμμάτου). Μοῦ τὰ περὶ τὸ ἄλφα ὡς τὸ ὠμέγα (ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ). Ὡσπου νά πῃς ἄλφα (τάχιστα) κοιν. Τὰ λέω ὅλα ἄρφα βῆτα (λεπτομερῶς) Κεφαλλ. Ἐφαγε τὴν ἄλφα μὲ τὸ κοντάλι (γνωρίζει πολλὰ γράμματα) πολλαχ. Ὁχι ἄλφα, μούνη βῆτα (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀντιλαμβανομένου) Ἡπ. || Ἄσμ.

Ἄλφα βῆτα, κόψε πίττα, | δῶς' ἐμὲ καὶ τοῦ Νικήτα, καὶ ἃ δὲ φτάνη, κόψε καὶ ἄλλη, | δῶς' ἐμὲ καὶ τοῦ Μιχάλη (παιδικόν) Κρήτ. 2) Ἀρχὴ πράξεώς τινος κοιν.: Ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη 'ς τὸ ἄλφα. Θ' ἀρχίσω πάλι ἀπὸ τοῦ ἄλφα κοιν. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὴν ἄλφα τ' οὐρανοῦ 'ς τὴν τέλειωσι τοῦ κόσμου (ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἄλλο, εἰς χώραν μακρινήν) Πελοπν. (Μάν.)

άλφαβήτα ἢ, σύνθηθ. ἀλφαβῆτ-τα Χίος ἀρφαβῆτα Ἄμοργ. Ἰων. (Κρήν.) Χίος

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλφα καὶ βῆτα.

Τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀλφάβητος ἐνθ' ἄν.: Φρ. Δὲν ἔμαθε τὴν ἀλφαβῆτα ἀκόμη (ἐπὶ τοῦ ἀγραμμάτου) Θράκ. || Ἄσμ.

Στὴν πατερίτσα ἀκκούμπισε νά πῃ τὴν ἀλφαβῆτα Ἡπ. Συνών. ἀλφαβητάρει 2, ἀλφάβητο 1.

ἀλφαβητάρει ἢ, Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλφαβητάρει ἴσως κατὰ τὸ φυλλάδα. Ἀλφαβητάρει 1, ὁ ἰδ.

ἀλφαβητάρει τό, κοιν. ἀλφαβητάρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀλφαβ'τάρ' βόρ. ἰδιώμ. ἀρφαβητάρει πολλαχ. ἀλφαβητάρειο σύνθηθ. ἀρφαβητάρειο πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀλφαβητάρειν.

1) Τὸ πρῶτον ἀναγνωστικὸν βιβλίον τῶν παιδίων, τὸ ὅποιον ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐκμάθησιν τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, ἀλφαβητάρειον κοιν. Συνών. ἀλφαβητάρει.

2) Τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀλφάβητος Ζάκ. Θράκ. (Καλλίπ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Βασίλει μ', ξέρεις γράμματα, πέ μας τ' ἀλφαβητάρει.

Καὶ 'ς τὸ ραβδί του ἀκκούμπισε νά πῃ τὴν ἀλφαβῆτα

Καλλίπ. Συνών. ἀλφαβῆτα, ἀλφάβητο 1.

ἀλφαβῆτι τό, Κρήτ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἰσως ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλφάβητο.

Σύχον ἀσθενικόν: Τί ἀλφαβῆτια εἶναι αὐτὰ ποῦ τρώς!

ἀλφάβητο τό, ἀλφάβητον Κύπρ. ἀλφάβητο κοιν. ἀρφάβητο Κεφαλλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀλφάβητος.

1) Τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀλφάβητος κοιν.: Ἄσμ.

Ἀρχοντες ἀδρικήσετε τ' ἀλφάβητον τοῦ Χάρου

Κύπρ. Συνών. ἀλφαβῆτα, ἀλφαβητάρει 2. 2) Εἶδος ζυμαρικοῦ κομμένου εἰς σχήματα τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου καὶ χρησίμου εἰς παρασκευὴν σούπας Ἀθῆν.

ἀλφαδάκι τό, ἐνιαχ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλφάδι.

Μικρὸν ἀλφάδι, ὁ ἰδ.

ἀλφάδι τό, ἀλφάδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Οἶν.) ἀλφάδι σύνθηθ. ἀλφάδ' Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. ἀλιφάδι Ἀνδρ. Κύθηρ. ἀρφάδι Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἀλφάβι Ναύστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλφα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον ἔχον σχῆμα ὅμοιον πρὸς τὸ Α, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ ὀριζοντία ἐπιφάνεια πράγματός τινος, ὡς τραπέζης, σφαιριστηρίου, σάνιδου, τοίχου κττ., γνώμων, στάθμη ἐνθ' ἄν.: Ἡ κάτω μυλωνόπετρα ζυγιάζει μὲ τὸ ἀλφάδι καὶ ἡ ἀπάνω ζυγιάζει 'ς τὴν χελιδονία Ἀθ. || Ἄσμ.

Ἄλλος τὸ μίστρον ἔπιανε καὶ ἄλλος κρεμᾷ τ' ἀρφάδι Ρόδ. Συνών. ἀλφάρι, ἀλφάρι. Πβ. γωνιά, νεράλφαδο.

ἀλφαδιὰ ἢ, Ἀθῆν. Σάμ. ἀλιφαδιὰ Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλφάδι.

1) Εὐθύτης ἐπιφανείας Ἀνδρ.: Ὁ μύλος πρέπει νά 'ναι 'ς τὴν ἀλιφαδιὰ του (πρέπει ἡ ἐπιφάνεια τῆς μυλόπετρας νά εἶναι τελείως ἐπίπεδος). 2) Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος εἰς τὰ ἀνασκαπτόμενα φρέατα Ἀθῆν.

ἀλφαδιάζω πολλαχ. ἀλφαδιάζον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Σάμ. ἀλιφαδιάζω Ἀνδρ. ῥφαδιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλφάδι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Καθορίζω διὰ τοῦ ἀλφαδιοῦ τὴν εὐθύτητα ἐπιφανείας, σταθμίζω ἐνθ' ἄν.: Τὴν ἔχω ἀλφαδιάσει καλὰ τὴν μυλωνόπετρα Ἀθ. Ἀλφαδιάσαμεν τ' αὐλάκι καὶ τὸ βοήκαμαν 'ς ἓνα μέρος ἀνηφοριστὸ ἀντὶ κατηφοριστὸ Ἡπ. Πέτρα ἀλφαδιασμένη Ἀθ. Πάτωμα ἀλφαδιασμένο αὐτόθ.

ἀλφάδιασμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλφαδιάζω.

Ὁ καθορισμὸς διὰ τοῦ ἀλφαδιοῦ τῆς εὐθύτητος ἐπιφανείας τινός, στάθμισις ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ ἀλφάδιασμα καταλαβαίνεις ἂν εἶναι ἴσιος ὁ τοῖχος ἀποπάνω ἢ γέρνει πονθενὰ Ἡπ.

ἀλφάρι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλφα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-άρι.

Τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον ἀλφάδι, ὁ ἰδ.

ἀλφῆς ὁ, ἀμάρτ. ἀλφῆς Δ.Κρήτ. ἀρῆς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλφα.

Τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον ἀλφάδι, ὁ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλφῆας καὶ ὡς ἐπών. Πελοπν. (Μάν.)

***ἀλώλωτος** ἐπίθ. ἀλούλωτος Εὐβ. (Ὀρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λωλωτός < λωλώω.

Ὁ μὴ βράσας: Τὰ βασούλια εἶναι ἀλούλωτα ἀκόμα.

